

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Petry Weissové a soudců JUDr. Jiřího Pally a Mgr. Aleše Roztočila v právní věci žalobce: **F. J.**, zast. Mgr. Václavem Voříškem, advokátem, se sídlem Pod Kaštany 245/10, Praha 6, proti žalovanému: **Krajský úřad Královéhradeckého kraje**, se sídlem Pivovarské náměstí 1245, Hradec Králové, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 1. 2021, č. j. KUKHK-38025/DS/2020-5 RČ, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 24. 8. 2021, č. j. 32 A 2/2021-45,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Magistrát města Hradec Králové, odbor přestupků (dále jen „správní orgán prvního stupně“), rozhodnutím ze dne 13. 10. 2020, sp. zn. eP/2750/2020/OP/Hej, č. j. MMHK/184888/2020, uznal žalobce vinným z toho, že se z nedbalosti dopustil přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), tím, že „dne 8. 7. 2020 v 9:39 hod řídil na pozemní komunikaci v ulici Tyršova v Třebechovicích pod Orebem ve směru jízdy od křižovatky s ulicí Severní ke křižovatce s ulicí Palackého motorové vozidlo značky Citroën, rz X, kdy překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci 50 km/hod. Měřicím zařízením LTI 20/20 TruCAM, výr. č. TC005167, umístěným naproti domu č.p. 506 byla vozidlu na vzdálenost 89,6 m naměřena na příjezdu k měřicímu zařízení hlídkou Městské policie Třebechovice pod Orebem rychlost 63 km/hod. Při zvážení možné odchylky měřicího zařízení ve výši ± 3 km/h tedy byla vozidlu jako nejnižší skutečná rychlost naměřena rychlost jízdy 60 km/h. Řidič tak překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci o 10 km/hod.“ Tímto jednáním žalobce porušil § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu. Za uvedené jednání správní orgán prvního stupně uložil žalobci podle § 35 písm. b) a § 46 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, a § 125c odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu správní trest pokuty ve výši 1.500 Kč a povinnost uhradit náklady spojené s projednáním přestupku ve výši 1.000 Kč.

[2] Žalovaný shora uvedeným rozhodnutím (dále jen „napadené rozhodnutí“) zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí správního orgánu prvního stupně.

II.

[3] Žalobce se proti napadenému rozhodnutí bránil žalobou u Krajského soudu v Hradci Králové (dále jen „krajský soud“). Ten žalobu v záhlaví označeným rozsudkem zamítl. Neshledal totiž důvodnou ani jednu ze žalobcem uplatněných žalobních námitek, týkajících se umístění úředních značek na laserovém rychloměru, vymezení místa protiprávního jednání, úpravy nejvyšší povolené rychlosti v místě měření, nesprávného nastavení a zaměření laserového rychloměru, neprovedení dokazování manuálem k obsluze laserového rychloměru ve správním řízení, údaje o směru jízdy žalobce a nesouhlasu žalobce a jeho právního zástupce se zveřejňováním osobních údajů.

III.

[4] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) nyní brojí proti v záhlaví označenému rozsudku krajského soudu (dále jen „napadený rozsudek“) kasační stížností. Navrhuje napadený rozsudek zrušit a věc vrátit krajskému soudu k dalšímu řízení.

[5] K přijatelnosti kasační stížnosti stěžovatel uvádí tři okruhy otázek, odpovědi na něž přesahují jeho vlastní zájmy. Jedná se o otázky objevující se v mnoha řízeních, na které nedává dosavadní judikatura jednoznačné odpovědi. Za prvé, zda je možné aprobovat výsledek měření rychlosti, o kterém přetrvává pochybnost, byť jen „malá“, nebo zda je v takovém případě soud povinen správní rozhodnutí zrušit a věc vrátit k dalšímu řízení. Za druhé, zda jsou správní orgány povinny dokazovat úpravu nejvyšší povolené rychlosti v případech, kdy o této nevyplývají pochybnosti z listin. Za třetí, zda lze jako přezkoumatelné hodnotit správní rozhodnutí, které vyvrací odvolací námitky poukazem na listinu, jejíž obsah nebyl v řízení zjištěn (nebyla provedena k důkazu), toliko na základě obecného tvrzení, že „je dostupná na internetu“. Tyto otázky následně stěžovatel v kasační stížnosti konkretizuje.

[6] Stěžovatel je konkrétně přesvědčený o tom, že připustil-li krajský soud, že existuje malá pochybnost, zda bylo rychloměrem měřeno jeho vozidlo, měl správní rozhodnutí zrušit; správní orgány jsou totiž ve smyslu § 3 správního řádu povinny zjistit skutkový stav věci bez důvodných pochybností. Stěžovatel v tomto ohledu poukazuje na závěry vyplývající z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 6. 2011, č. j. 7 As 83/2010-66, podle něhož existuje-li pochybnost, že skutkový děj se odehrál jinak než tak, že naplňuje všechny znaky skutkové podstaty přestupku, nepřipadá shledání viny spácháním přestupku v úvahu. Dále upozorňuje také na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 5. 2006, č. j. 2 As 46/2005-55, a na nálezy Ústavního soudu ze dne 16. 6. 2011, sp. zn. I. ÚS 864/11, ze dne 24. 2. 2004, sp. zn. I. ÚS 733/01, a ze dne 13. 5. 1998, sp. zn. IV. ÚS 36/98. Krajský soud sice v napadeném rozsudku uvádí, že záměrný kříž laserového rychloměru se na fotografiích nachází na vozidle stěžovatele, ale podle stěžovatele z judikatury kasačního soudu (například z rozsudku ze dne 16. 1. 2013, č. j. 3 As 82/2012-27) vyplývá, že poloha záměrného kříže nemusí být v souladu s bodem měření a nemusí tak označovat měřený objekt. Podle stěžovatele tedy ani fakt, že se záměrný kříž nachází na vozidle stěžovatele, neposkytuje jistotu, že bylo měřeno právě toto vozidlo. Pokud se tedy z jiné části výstupu z rychloměru podává, že bylo měřeno vozidlo na odjezdu, pak jde o zcela reálnou možnost, která nebyla a nemohla být vyvrácena tím, že záměrný kříž na fotografii leží na stěžovatelově vozidle.

pokračování

[7] Stěžovatel dále vytýká správním orgánům, že neprovedly jím navržený důkaz (ohledáním místa) ani jeho neprovedení dostatečně neodůvodnily a řádně nezjistily skutkový stav ohledně úpravy nejvyšší povolené rychlosti v místě měření rychlosti stěžovatelova vozidla, a krajskému soudu, že nesprávný postup správních orgánů aproboval. Krajský soud podle stěžovatele pochybil také tím, že v napadeném rozsudku ve vztahu ke zjištění úpravy nejvyšší povolené rychlosti odkázal na seznam povolených míst k měření (obsažený ve správním spise), z něhož nesprávně dovodil, že není-li u určité ulice uvedeno jinak, platí v daném úseku obecná právní úprava. Stěžovatel má na rozdíl od krajského soudu za to, že z uvedené listiny nelze dovodit, že jsou zde uvedeny všechny případy toho, že je v povoleném místě měření jiná povolená rychlost, než stanoví obecná úprava. Nadto, argumentaci seznamem povolených míst k měření poprvé uvedl až krajský soud, správní orgány údaj o nejvyšší povolené rychlosti v místě měření rychlosti stěžovatelova vozidla nezjišťovaly. Pokud by tedy krajský soud zamýšlel činit nová skutková zjištění z listin obsažených ve správním spise, byl by je povinen provést k důkazu. Stěžovatel má rovněž za to, že za situace, kdy ve správním spise chybí důkaz o úpravě nejvyšší povolené rychlosti v místě měření, a on v průběhu přestupkového řízení navrhl důkaz k prokázání svého tvrzení o tom, že v místě měření byla nejvyšší povolená rychlost 60 km/hod, a to ohledáním místa, bylo povinností správních orgánů dokazování doplnit, byť třeba i o jiný důkaz, než navrhoval stěžovatel. Na podporu svých tvrzení poukazuje stěžovatel na závěry vyplývající z rozsudku ze dne 9. 10. 2019, č. j. 2 As 74/2018-38, v němž se Nejvyšší správní soud vyjadřoval k nedostatečně zjištěnému skutkovému stavu správními orgány ve věci prokázání, že v místě měření byla nejvyšší povolená rychlost 50 km/hod. Ve vztahu k navrhovanému provedení ohledáním uvedl, že ač by zjištění existence značky v obci na základě místního šetření samo o sobě značilo pouze aktuální situaci v místě (jak uvedl krajský soud v napadeném rozsudku), již to by mohlo vést k vyvolání pochybností ohledně zjištěného skutkového stavu.

[8] Stěžovatel nakonec nesouhlasí s tím, že správní orgány a krajský soud vycházely při rozhodování z návodu k obsluze laserového rychloměru, a to i přesto, že tento neprovedly k důkazu a neučinily jej součástí spisu. Stěžovatel je přesvědčený o tom, že je-li určitý podklad použit k rozhodování, respektive podává-li se určitá skutečnost z listiny, musí být tato obsažena ve spise. Výjimku představují toliko skutečnosti obecně známé, což v nynějším případě o jednotlivých ustanoveních návodu k obsluze rychloměru tvrdit nelze. Na podporu svých tvrzení stěžovatel poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 4. 2016, č. j. 7 As 27/2016-31, a rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 13. 2. 2014, č. j. 58 A 33/2012-26. Stěžovatel se dále vyjadřuje k rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 6. 2020, č. j. 1 As 80/2020-36, z něhož vycházel v nynější věci krajský soud, podle něž není vadou rozhodnutí odkazovat na návod k obsluze, je-li tento veřejně přístupný na internetu. Podle stěžovatele jistě nemyslel první senát v uvedeném rozsudku připustit odkaz na „umístění někde na internetu“, ale přípustnost odkazu vztáhl na konkrétní internetovou stránku, na které je umístěn určitý obsah. V nyní posuzované věci však správní orgány ani krajský soud na žádnou takovou konkrétní webovou stránku nepoukázaly, přičemž odkaz na návod k obsluze byl použit k vyvrácení stěžovatelovy zásadní námitky. Citovaný rozsudek č. j. 1 As 80/2020-36 tedy není podle stěžovatele na nynější případ použitelný.

IV.

[9] Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti zcela ztotožňuje se závěry krajského soudu uvedenými v napadeném rozsudku.

V.

[10] Nejvyšší správní soud především zkoumal podmínky přijatelnosti kasační stížnosti. Podle § 104a odst. 1 s. ř. s., s účinností od 1. 4. 2021, platí, že za podmínky, kdy před krajským soudem rozhodoval o věci specializovaný samosoudce, a tato kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud jako nepřijatelnou (změna na základě novely soudního řádu správního provedené zákonem č. 77/2021 Sb.). Z důvodové zprávy k této novele je zřejmé, že jejím účelem je urychlení soudního přezkumu rozhodnutí a dalších aktů správních orgánů, a to v řízení před Nejvyšším správním soudem. Věcné přezkoumání pravomocného rozhodnutí krajského soudu Nejvyšším správním soudem má probíhat pouze v případech, kdy je to důležité nejen pro samu posuzovanou věc, ale i pro plnění základní role, kterou je sjednocování judikatury správních soudů.

[11] Vymezením neurčitěho právního pojmu „*podstatný přesah vlastních zájmů stěžovatele*“ se již Nejvyšší správní soud zabýval při výkladu ustanovení § 104a s. ř. s., ve znění účinném do 31. 3. 2021 (srov. usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39). Ač byl novelou soudního řádu správního provedenou zákonem č. 77/2021 Sb. rozšířen okruh případů, při jejichž přezkumu Nejvyšší správní soud posuzuje přijatelnost kasační stížnosti, a nově se nejedná jen o věci azylu, resp. o věci mezinárodní ochrany, nýbrž o všechny věci, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, tato změna nezakládá žádný rozumný důvod měnit kritéria přijatelnosti kasační stížnosti. Při rozhodování o nepřijatelnosti kasační stížnosti proto Nejvyšší správní soud i nadále vychází z judikaturně ustálených kritérií, jež pramení ze závěrů zmíněného usnesení č. j. 1 Azs 13/2006-39 (srov. např. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020-33, nebo usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 9. 2021, č. j. 9 Azs 180/2021-33 a řadu dalších). Z něj přitom vyplývá, že kasační stížnost Nejvyšší správní soud přijme k meritornímu přezkumu v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu, a to buď z důvodu neexistence, nejednotnosti nebo překonání judikatury, nebo v případě zásadního právního pochybení krajského soudu.

[12] V nynější věci Nejvyšší správní soud ověřil, že se ustanovení § 104a odst. 1 s. ř. s., ve znění účinném od 1. 4. 2021, na nyní projednávanou věc užije, neboť krajský soud rozhodl po nabytí účinnosti novely s. ř. s., a jedná se o přestupkovou věc, kterou ve smyslu § 31 odst. 2 s. ř. s. rozhoduje specializovaný samosoudce. Zbývá tedy posoudit, zda věc svým významem podstatně přesahuje zájmy stěžovatele.

[13] Podle stěžovatelova mínění tomu tak je, neboť judikatura Nejvyššího správního soudu ke stěžovatelem nastoleným otázkám (zda je možné přijmout výsledek měření rychlosti, o kterém přetrvává pochybnost, byť jen „*malá*“, nebo zda je v takovém případě soud povinen správní rozhodnutí zrušit a věc vrátit k dalšímu řízení; zda jsou správní orgány povinny dokazovat úpravu nejvyšší povolené rychlosti v případech, kdy o této nevyplývají pochybnosti z listin; zda lze jako přezkoumatelné hodnotit správní rozhodnutí, které vyvrací odvolací námitky poukazem na listinu, která nebyla provedena k důkazu toliko na základě obecného tvrzení, že „*je dostupná na internetu*“) není jednotná.

pokračování

[14] Nejvyšší správní soud však v projednávané věci podstatný přesah vlastních zájmů stěžovatele neshledal, a kasační stížnost proto nepřijal k meritornímu přezkumu.

[15] Stěžovatel především namítá, že krajský soud měl zrušit napadené rozhodnutí kvůli zjištěným pochybnostem ohledně skutkového stavu, z něhož ve správním řízení vycházely správní orgány, konkrétně ohledně toho, zda skutečně bylo rychloměrem měřeno stěžovatelem řízené vozidlo. Stěžovatel má za to, že jelikož z fotografie založené na straně 6 správního spisu vyplývá, že rychloměr byl nastaven v módu měření označeném jako „Manual: Rear Plate“, tedy v režimu měření zadní registrační značky, a na fotografiích je zachyceno i jiné vozidlo na odjezdu, pak bylo logicky změřeno toto odjíždějící vozidlo a nikoliv vozidlo, které řídil stěžovatel. Na uvedeném nemůže ničeho změnit ani skutečnost, že na další fotografii z měření je vidět i záměrný kříž umístěný právě na stěžovatelově vozidle.

[16] Nejvyšší správní soud se ve svých rozhodnutích již opakovaně vyjádřil k tomu, že k prokázání přestupku spočívajícího v překročení nejvyšší povolené rychlosti zpravidla postačuje vycházet z oznámení o přestupku, záznamu o přestupku obsahujícího fotografii měřeného vozidla a údaje o provedeném měření a ověřovacího listu silničního rychloměru, není-li v rámci správního řízení žádný z těchto podkladů jakkoliv zpochybňován; uvedená kombinace podkladů často poskytuje dostatečné množství informací pro to, aby správní orgán dostal požadavkům § 3 správního řádu, tedy aby zjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 8. 2016, č. j. 6 As 144/2016-36, ze dne 14. 5. 2015, č. j. 7 As 83/2015-56, či ze dne 3. 3. 2011, č. j. 7 As 18/2011-54).

[17] Právě vyjmenované podklady rozhodnutí tvořily základ zjištěného skutkového stavu i v nyní posuzované věci. Co se týče fotografií vozidla řízeného stěžovatelem v době měření rychlosti, tak ty jsou obsaženy na záznamu o přestupku – dokumentaci ze silničního rychloměru (č. l. 4 správního spisu), kdy na největším snímku je změřené vozidlo, které řídil stěžovatel, na středním snímku je toto vozidlo v době měření se záměrným křížem a poslední snímek zachycuje detail registrační značky tohoto měřeného vozidla; první největší snímek je poté založen i na č. l. 6 správního spisu. Dalšími podklady založenými ve správním spisu pak bylo osvědčení o oprávnění provádět měření laserovým rychloměrem strážníka městské policie D. M., seznam míst určených k měření rychlosti Městskou policií Třebechovice pod Orebem, dvě fotografie vozidla řízeného stěžovatelem v místě silniční kontroly hlídkou Městské policie Třebechovice pod Orebem, dvě fotografie laserového rychloměru a mapka s označením místa umístění měřícího zařízení a místa spáchání dopravního přestupku.

[18] Stěžovatel v doplnění odvolání zpochybňoval správnost měření rychlosti jím řízeného vozidla, konkrétně tedy obsah záznamu o přestupku obsahujícího fotografii měřeného vozidla a údaje o provedeném měření. I když toto doplnění odvolání zaslal správnímu orgánu prvního stupně až po pětidenní lhůtě stanovené mu k odstranění vad podaného blanketního odvolání (stěžovateli bylo usnesení s výzvou k doplnění odvolání prostřednictvím jeho zástupce doručeno dne 6. 12. 2020 a stěžovatel doplnění odvolání zaslal až dne 25. 12. 2020), žalovaný se jeho námitkami k záznamu o přestupku obsahující fotografii měřeného vozidla a k údajům o provedeném měření v napadeném rozhodnutí

zabýval. K namítaným nesprávnostem v měření rychlosti uvedl, že podle uživatelského manuálu laserového rychloměru představuje mód „*Manual: Rear Plate*“ mód „*motorka*“, v rámci něhož dochází k ručnímu měření rychlosti a lze jím měřit i dvoustopá vozidla. Žalovaný také zdůraznil, že vyhodnocení snímků z laserového rychloměru bylo provedeno při ústním jednání dne 13. 10. 2020, na němž byl přítomen stěžovatel i jeho zástupce. Žalovanému tedy v napadeném rozhodnutí nevznikly pochybnosti ohledně zjištěného skutkového stavu ve vztahu k otázce, jaké vozidlo bylo laserovým rychloměrem změřeno. Pochybnosti v tomto ohledu (že byla rychloměrem skutečně změřena rychlost vozidla řízeného stěžovatelem) nepojal ani krajský soud v napadeném rozsudku.

[19] Ani Nejvyšší správní soud nemá ve shodě s žalovaným a krajským soudem na základě všech podkladů založených ve správním spise pochybnosti o tom, že laserovým rychloměrem bylo měřeno vozidlo řízené stěžovatelem. Na fotografiích z laserového rychloměru je vždy coby měřené vozidlo zachyceno uprostřed (jako hlavní objekt) vozidlo řízené stěžovatelem, a na jedné z fotografií (č. 1. 4 správního spisu) je rovněž na tomto vozidle umístěn záměrný kříž rychloměru. Jak správně uvedl krajský soud, na uvedeném závěru o zaměření vozidla řízeného stěžovatelem při měření rychlosti rychloměrem nemůže ničeho změnit skutečnost, že jeho rychlost byla rychloměrem zaznamenána v módu „*Manual: Rear Plate*“. Krajský soud dal stěžovateli za pravdu pouze v tom ohledu, že český překlad módu (poukazující na ruční měření rychlosti, způsobem zaměření na zadní poznávací značku) může (ve smyslu „*by mohl*“) vzbuzovat pochybnosti o tom, jestli náhodou nebyla měřena rychlost vozidel „na odjezdu“, aniž však současně dovodil, že by takové pochybnosti v nynějším případě skutečně vznikly (zdůraznil, že z umístění záměrného kříže je zcela zřejmé a nepochybné, že bylo rychloměrem měřeno vozidlo řízené stěžovatelem a nikoliv jiné), jak přesto v kasační stížnosti dovozuje stěžovatel. Právě uvedené závěry krajského soudu, který neshledal pochybnosti o zjištěném skutkovém stavu ve vztahu k vozidlu, kterému byla měřena rychlost, tudíž nejsou v rozporu se stěžovatelem poukazovanými rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 6. 2011, č. j. 7 As 83/2010-66, a ze dne 24. 5. 2006, č. j. 2 As 46/2005-55, a nálezy Ústavního soudu ze dne 16. 6. 2011, sp. zn. I. ÚS 864/11, ze dne 24. 2. 2004, sp. zn. I. ÚS 733/01, a ze dne 13. 5. 1998, sp. zn. IV. ÚS 36/98, v nichž soudy vyslovily, že existuje-li pochybnost o zjištěném skutkovém stavu, nepřipadá shledání viny spácháním přestupku v úvahu.

[20] Mimoběžná je rovněž stěžovatelova argumentace, že poloha záměrného kříže nemusí být v souladu s bodem měření, a nemusí tak označovat měřený objekt a jeho poukaz na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 1. 2013, č. j. 3 As 82/2012-27. Záměrný kříž sám o sobě nepředstavuje bod, který snímá rychlost vozidla. Označuje však záměrný bod (tj. místo dopadu měřicího laserového svazku) zobrazený na snímku pořízeném při měření rychlosti. V citovaném rozsudku se jednalo o případ s nevhodně zvoleným místem měření, neboť sloup pouličního osvětlení tvořil překážku ve výhledu (záměrný kříž dokumentující polohu měřicího laserového paprsku se nenacházel na vozidle, ale na sloupu pouličního osvětlení). Přesto i v tamním případě dospěl soud k závěru, že tato skutečnost neměla vliv na správnost výsledku měření. Taková situace ovšem v nyní projednávaném případě zjevně vůbec nenastala. Záměrný kříž se nacházel na měřeném vozidle. Zbývá dodat, že posledně citovaný rozsudek se věnoval případu měření s jiným typem laserového rychloměru.

pokračování

[21] Stěžovatelova kasační tvrzení týkající se pochybností o tom, zda byla rychloměrem změřena rychlost vozidla jím řízeného tedy s ohledem na výše uvedené nemohou založit přijatelnost kasační stížnosti.

[22] Stěžovatel má rovněž za to, že přijatelnost kasační stížnosti je způsobilá založit jeho výtku, že správní orgány neprovedly jím navržený důkazní prostředek (ohledáním místa, kde bylo měření prováděno) ani jeho neprovedení dostatečně neodůvodnily a řádně nezjistily skutkový stav ohledně úpravy nejvyšší povolené rychlosti v místě měření rychlosti. Stěžovatel je přesvědčený, že krajský soud rozhodl v rozporu se závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 10. 2019, č. j. 2 As 74/2018-38, když tento nesprávný postup správních orgánů aproboval.

[23] Nejvyšší správní soud předesílá, že ze správního spisu ověřil, že stěžovatel námitku týkající se nejvyšší povolené rychlosti v úseku, v němž byla měřena rychlost vozidla řízeného stěžovatelem (stěžovatel tvrdil, že tato byla stanovena na 60 km/hodinu), uplatnil v doplnění blanketního odvolání. V něm navrhl k prokázání svého tvrzení provedení důkazu ohledáním na místě. Žalovaný k této jeho námitce v napadeném rozhodnutí uvedl, že místo spáchání dopravního přestupku (místo měření rychlosti) bylo dostatečně zjištěno podle mapky doložené městskou policií do spisového materiálu (mezi křižovatkou ulice Severní a Palackého) a je dostatečně popsáno v rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, přičemž zde platí obecná nejvyšší povolená rychlost v obci (50 km/hodinu), neboť se zde nenachází žádné dopravní značení. S ohledem na uvedené tedy stěžovatel nemohl správním orgánům úspěšně vytýkat, že neprovedly jím navržený důkazní prostředek (ohledáním místa) a že jeho neprovedení dostatečně neodůvodnily, tedy řádně nezjistily skutkový stav ohledně úpravy nejvyšší povolené rychlosti v místě měření rychlosti stěžovatelova vozidla.

[24] Jak již výše uvedeno, k prokázání přestupku spočívajícího v překročení nejvyšší povolené rychlosti zpravidla postačuje vycházet z oznámení o přestupku, záznamu o přestupku obsahujícího fotografii měřeného vozidla a údaje o provedeném měření a ověřovacího listu silničního rychloměru, není-li v rámci správního řízení žádný z těchto podkladů jakkoliv zpochybňován. Uvedená kombinace podkladů tedy i v nynějším případě poskytuje dostatečné množství informací k závěru, že správní orgány zjistily stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti (i ve vztahu k údajům o nejvyšší povolené rychlosti v místě měření) ve smyslu § 3 správního řádu.

[25] Ani krajský soud následně nepochybil, odkázal-li v napadeném rozsudku na oznámení o podezření ze spáchání přestupku, fotografie z laserového rychloměru (s přednastavenou nejvyšší povolenou rychlostí 50 km/hodinu) a seznam míst určených k měření rychlosti Městskou policií Třebechovice pod Orebem ze dne 13. 1. 2020, z něhož dovodil, že na ulici Tyršova (v úseku, kde byla měřena rychlost vozidla řízeného stěžovatelem) není uvedena odchylka od obecně platné nejvyšší povolené rychlosti v obci, a tudíž byla nejvyšší povolená rychlost v měřeném úseku 50 km/hodinu ve smyslu § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu. Seznam povolených míst k měření je součástí správního spisu (viz č. 1. 11). Nejvyšší správní soud k tomu připomíná, co již opakovaně vyslovil, totiž že vychází-li soud ve správním soudnictví z údajů a listin obsažených ve správním spisu, nejedná se o dokazování ve smyslu § 52 s. ř. s. (srov. například rozsudky ze dne 14. 5. 2015, č. j. 7 As 83/2015-56, ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008-117, nebo ze dne 29. 6. 2011,

č. j. 7 As 68/2011-75). Tento postup není v rozporu se zásadou, podle níž dokazování soud provádí vždy při jednání; obsah správního spisu (tj. všechny jeho součásti) totiž není považován bez dalšího za důkaz. Vyplývá to ze samotné podstaty řízení ve správním soudnictví, které je přezkumným řízením ve vztahu ke správnímu řízení, přičemž správní spis je obrazem a výsledkem správního řízení, dokládající skutkový stav, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

[26] Krajský soud tedy v nynějším případě nepostupoval vadně, když v otázce zjištění úpravy nejvyšší povolené rychlosti odkázal na seznam povolených míst k měření obsažený ve správním spisu, přičemž tento nebyl povinen provést jako důkaz při jednání, jak nesprávně dovozuje stěžovatel. Nejvyšší správní soud k uvedenému nadto zdůrazňuje, že stěžovatel byl s tímto seznamem coby podkladem pro rozhodnutí správních orgánů seznámen již při ústním jednání konaném dne 13. 10. 2020, nikterak se k němu však nevyjádřil. Ani v tomto ohledu tedy kasační soud důvod k přijetí kasační stížnosti k věcnému posouzení neshledal.

[27] Přijatelnost kasační stížnosti rovněž nemůže založit namítaný rozpor závěrů krajského soudu se stěžovatelem odkazovaným rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 10. 2019, č. j. 2 As 74/2018-38. V něm kasační soud za situace, kdy bylo zjištění skutkového stavu ohledně úpravy nejvyšší povolené rychlosti založeno pouze na oznámení o přestupku, vyslovil, že s ohledem na jeho povahu tento podklad sám o sobě nepostačuje, a shledal, že by tamějším stěžovatelem navrhované provedení místního šetření nebylo nadbytečné. V nynějším případě však úprava nejvyšší povolené rychlosti 50 km/hodinu v místě měření vozidla řízeného stěžovatelem vyplývá z oznámení o podezření ze spáchání přestupku, ze záznamu o podezření ze spáchání přestupku - dokumentace (nastaveného rychlostního limitu na laserovém rychloměru), mapky místa měřeného úseku a přiložené fotodokumentace (příloha č. 1-4, prokazující neumístění žádného dopravního značení, na což poukazoval žalovaný v napadeném rozhodnutí) a rovněž také ze seznamu míst určených k měření rychlosti. Zjišťování skutkového stavu tudíž v nynější věci proběhlo zcela odlišně a pro uvedené nelze z citovaného rozsudku v souzeném případě vycházet.

[28] Stěžovatel nakonec zdůvodňuje přijatelnost kasační stížnosti též nesprávným postupem správních orgánů a krajského soudu, které vycházely při rozhodování z návodu k obsluze laserového rychloměru, a to i přesto, že tento neprovedly k důkazu a neučinily jej součástí spisu. Na podporu svých tvrzení stěžovatel odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 4. 2016, č. j. 7 As 27/2016-31, a rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 13. 2. 2014, č. j. 58 A 33/2012-26. Naopak za rozsudek na věc nedopadající označuje rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 6. 2020, č. j. 1 As 80/2020-36, na nějž odkazoval v napadeném rozsudku krajský soud.

[29] Nejvyšší správní soud především zdůrazňuje, že jádro argumentace krajského soudu, v níž jako nedůvodnou shledal žalobní námitku o tom, že ve správním řízení nebylo provedeno dokazování manuálem k obsluze laserového rychloměru, spočívalo zcela jinde než v kasační stížnosti dovozující stěžovatel. Krajský soud vycházejí z rozsudků Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2020, č. j. 6 As 69/2020-33, ze dne 14. 5. 2015, č. j. 7 As 83/2015-56, ze dne 19. 8. 2016, č. j. 6 As 144/2016-36, a ze dne 15. 8. 2019, č. j. 10 As 36/2019-33 (z nichž některé byly také výše citovány), vyslovil, že klíčové pro řízení o přestupku je to, zda správní orgány opatří takovou sadu důkazů, z níž lze po jejich

pokračování

řádném zhodnocení učinit závěr o tom, že se přestupce skutku dopustil, a zároveň neexistují rozumné důvody zakládající pochybnosti o správnosti a úplnosti skutkových zjištění. K prokázání přestupku spočívajícího v překročení nejvyšší dovolené rychlosti, jak již shora opakovaně uvedeno, zpravidla dostačuje vycházet z oznámení o přestupku, záznamu o přestupku obsahujícího fotografii měřeného vozidla a údaje o provedeném měření a ověřovacího listu silničního radarového rychloměru.

[30] V nynějším případě se přitom žalovaný ztotožnil s hodnocením skutkového stavu, jak jej provedl správní orgán prvního stupně, a nepovažoval za nutné provádět další dokazování. Stěžovatel sice navrhl v doplnění svého odvolání provést dokazování návodem k obsluze, to však učinil nikoliv ke skutečnosti, kterou posléze tvrdil v žalobě a také nyní v kasační stížnosti (soulad měření provedeného strážníky s návodem k obsluze), ale proto, že měl za to, že pouze fotografie na listu č. 6 správního spisu je výstupem z daného typu rychloměru, na rozdíl od výstupu v podobě založené na listu č. 4 správního spisu (s tím se krajský soud vypořádal v odst. 31. napadeného rozsudku).

[31] Krajský soud přitom k žalobní námitce o provedení měření v souladu s návodem k obsluze správně připomněl, že není smyslem přestupkového řízení, aby správní orgány prokazovaly, že strážníci měřili rychlost v souladu s návodem k použití rychloměru, když v řízení nevystala žádná dostatečně konkrétní pochybnost, proč by tomu tak nemělo být. Krajský soud rovněž k uvedené námitce o souladu měření rychlosti s návodem k obsluze rychloměru přílehlavě poukázal na závěry rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 27. 10. 2017, č. j. 19 A 19/2017-30, který citoval z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 1. 2013, č. j. 3 As 82/2012-27. V něm kasační soud odkázal na odborné vyjádření společnosti ATS – Telcom Praha, a.s. ve vztahu ke shodnému typu měřiče rychlosti, laserovému rychloměru TruCam LTI 20/20, podle něž celý systém měření je založen na požadavku zajištění toho, aby naměřená hodnota nemohla být zkreslena žádnými vnějšími vlivy a v případě, že došlo ke změření rychlosti, nebylo měření ovlivněno žádnými dalšími vnějšími vlivy a hodnota odpovídala skutečnosti. Na základě toho pak kasační soud v uvedené věci shledal, že pokud by došlo k chybě při měření rychlosti, nemělo by to za následek nepřesný výsledek měření, ale ke změření rychlosti by vůbec nedošlo a na displeji přístroje by se objevila zpráva o chybě měření. Nejvyšší správní soud těmito úvahami krajského soudu nemá co vytknout.

[32] Pouze pro doplnění krajský soud v napadeném rozsudku poukázal též na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 6. 2020, č. j. 1 As 80/2020-36, z něhož dovodil, že neprovedení dokazování návodem k obsluze nezpůsobuje vadu nezákonnosti ani nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, jelikož je tento návod stěžovateli veřejně přístupný z internetových zdrojů. V citovaném rozsudku však kasační soud vyslovil, že z průběhu ústního jednání ve správním řízení vyplývá, že návod k obsluze byl proveden jako důkaz, a poté se vyjadřoval k neposkytnutí kopie návodu k obsluze a souvisejícím námitkám týkajícím se porušení práva účastníka řízení na obhajobu, resp. práva vyjádřit se ke všem podkladům, a to přitom za specifických okolností, kdy soud na podkladě skutečností známých mu z jiného řízení dovodil, že zástupci tamějšího stěžovatele muselo být známo, že návod k obsluze téhož typu rychloměru je veřejně dostupný na webových stránkách.

[33] Odkaz na citovaný rozsudek prvního senátu kasačního soudu v nynější věci proto skutečně nebyl zcela přílehlavý. Jak však již výše Nejvyšší správní soud uvedl, tato

argumentace krajského soudu nebyla tou stěžejní, kterou v napadeném rozsudku vyvracel žalobní námitky poukazující na potřebu provést důkaz návodem k obsluze za situace, kdy stěžovatel v žalobě pouze v obecnosti namítal, že nelze ve správním rozhodnutí konstatovat soulad měření s tímto návodem, nebyl-li k důkazu návod proveden. Nejvyšší správní soud však na tomto místě poukazuje na to, že stěžovatel ve správním řízení návod k obsluze navrhol jako důkaz o nesprávném nastavení rychloměru, které způsobilo, že výstupem z něj nemohly být fotografie v různých formátech (založené na listech č. 4 a 6 správního spisu, vypořádanou v odst. 31. napadeného rozsudku - viz výše).

[34] Pokud pak namítal v žalobě nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí proto, že v něm žalovaný uvedl, že měření proběhlo v souladu s návodem k obsluze, který nebyl k důkazu proveden, nutno dodat, že byť uvedená věta byla v rozhodnutích správních orgánů obou stupňů obsažena, avšak stěžovatel ve správním řízení konkrétně opak netvrdil (tedy neuváděl konkrétní důvod svědčící o nesouladu měření s návodem k obsluze) a uvedená věta nadto nebyla stěžejní argumentací, na níž by byl vystaven závěr o naplnění jednotlivých znaků skutkové podstaty přestupku, který byl stěžovateli kladen za vinu. V souzené věci tudíž uvedení této věty ve správních rozhodnutích bez dalšího nezakládá potřebu provést návodem k obsluze důkaz, nebyl-li konkrétní postup strážníků při měření také konkrétně zpochybněn. A to se v daném případě nestalo. Jak shora uvedeno, ve správním řízení stěžovatel uplatňoval pouze námitku spočívající v tom, že jedna z fotografií (na č. l. 4 spisu) neodpovídá svým formátem výstupu z rychloměru, který by měla mít. Činil tak však opět bez jakéhokoli konkrétního odkazu, z něž by bylo možno na uvedený nesoulad s návodem k obsluze usuzovat.

[35] Jelikož se tedy stěžovatelova kasační argumentace, spočívající v nesouhlasu s dílčím závěrem krajského soudu, že správní orgány nepochybily, pokud neprovedly dokazování návodem k obsluze rychloměru, jelikož je tento veřejně dostupný na internetu, mýjí se stěžejním smyslem vypořádání jeho žalobní argumentace (namítající pouze obecně neprovedení dokazování návodem k obsluze), nemůže ani ona založit přijatelnost kasační stížnosti.

[36] Kasační soud má ze všech shora uvedených důvodů na rozdíl od stěžovatele za to, že dosavadní vnitřně jednotná a ustálená judikatura dává odpověď na všechny stěžovatelovy kasační námitky.

VI.

[37] Nejvyšší správní soud proto uzavírá, že kasační stížnost podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele ve smyslu předpokladů její přijatelnosti vyplývajících z usnesení č. j. 1 Azs 13/2006-39. Odmítl ji tedy pro nepřijatelnost podle § 104a odst. 1 s. ř. s.

[38] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle úspěchu ve věci v souladu s § 60 odst. 1 větou první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. (k tomu srov. usnesení rozšířeného senátu kasačního soudu ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020-33). Stěžovatel v tomto řízení úspěch neměl, a proto nemá právo na náhradu jeho nákladů. Procesně úspěšnému žalovanému v řízení o kasační stížnosti nevznikly žádné náklady přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti. Proto Nejvyšší správní soud žádnému z účastníků nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

pokračování

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 8. srpna 2023

Mgr. Petra Weissová
předsedkyně senátu